

som kun formaar at fordøje meget let litterær Kost, og som er for svagelige til at lytte til det mangestrengede Livs stærke Toner, for dem vil Ivar Rings Bøger egne sig fortræffeligt; næppe er der dog mange unge, hvem disse spinkle, uvirkelige Skildringer vil fængsle.

Over Havet. Denne Bog indeholder Skildringen af nogle meget betydningsfulde Aar i en ung Mands Liv. — Fritz Høg er en rig og anset Mands eneste Søn, men saa fattig er han alligevel i sit Forhold til sit Hjem, at da han — efter paa egen Haand og igennem alvorlige Læreaar med Savn, haardt legemligt Arbejde og megen Ensomhed at være naaet frem til at blive en Mand i Karakter som i Dygtighed, i indre Værd som i ydre Anseelse — faar Brev fra sin Moder, der melder ham Faderens Død, saa giver hans Opgør med Hjemmet dette Resultat: — — — Samlivet mellem de tre, Fader, Moder og Søn, havde aldrig været andet end et Skin, derfor havde det ikke efterladt noget Spor i hans Sjæl, hverken af Savn eller Haab om Gensyn — — — han kunde ikke erindre et Ord, en Time, der havde blivende Værd for ham.

Op hans Studenterliv er en Drømmetilstand, et Skinliv; saa heller ikke paa Studiernes Omraade eller ad den akademiske Vej naar han ind til Livets Værdier.

Men saa forlader han sit Hjem og sit Fædreland og rejser ud i det fremmede for at finde *den* Tilfredsstillelse at komme til at skylde sig selv og sig selv alene det, han gaar og gælder for, og saa finder han meget mere, ti han finder sig selv — kommer i Forhold til sit eget inderste Væsen og vinder derved Herredømme over det ydre Livs Forhold og Tilskikkelser.

Trods al Blødgigheden, Vagheden og Uklarheden hos Kammerherresønnen og Akademikeren Fritz Høg, saa er der dog Tømmer i den unge Mand; ti han vælger ikke det, som er det letteste og det mageligste; men han tager Øksen i Haanden — ikke blot i ydre Forstand — og hugger sig igennem al Halvhed og Skinliv til Helhed og Selvliv.

„Over Havet“ er, baade hvad Indhold og Form angaar, en sjælden retliniet og sandfærdig Bog.

Glæde. Man griber en ny Bog af Anna Munch med en vis Iver og Interesse; ti der er nu og da kommet noget frem hos denne Forfatterinde, som synes at tyde paa, at hun har begyndt at „vejre“ noget af det, der endnu upaaagtet eller foragtet af de mange, fornemmes af de faa, og som indvarsler en

ny Tid med dybere Indsigt i det sjælelige Livs Love og videre Herredømme over det aandelige Livs Kræfter og Evner. — Gaar man til „Glæde“ med noget af denne Følelse og Forventning, da bliver man sørgeligt skuffet; ti hvad Forfatteren end muligvis kan have paa Hjærte i denne Henseende, saa formaar hun afgjort ikke at udtrykke det klart og sammenhængende.

Som Bogens Form er, saadan er dens Heltinde, Ester — uklar og kaotisk. „Og det er som hun bæres bort fra noget og ind i noget andet, som hun ikke ved hvad er“. Kan man udtrykke sig mere uklart? Og kan man fornemme mere vagt og taaget? Og som Ester i sit indre Liv omtumles af mangehaande rodløse Stemninger og halvt ubevidste Forestillinger, saaledes lader hun sig i sit ydre Liv gribe og hvirvle med af en hvilken som helst Strømning, der lyster at føre hende af Sted. Det er, som hun havde hverken Ror eller Anker i sin Livsbaad.

Muligvis har Forfatteren villet skildre saadan et viljeløst, omtumlet Menneskebarn, der dog til sidst ender i Fred og Lykke, og for saa vidt er Bogen lykkedes; men saavel Bogens Titel som et og andet i dens Indhold synes at pege i Retning af, at Forfatteren har villet vise nye Veje til Livskraft og Livslykke, der uafhængig af alt ydre bærer Individet sejrrikt baade igennem Liv og Død, og forsaavidt er Bogen mislykkedes.

Magdalene Thoresen. Har man, om blot en enkelt Gang, haft Lejlighed til at mødes personligt med Magdalene Thoresen, er man gaaet fra Mødet med et saa stærkt og uforligneligt Indtryk af hendes udprægede, ejendommelige Personlighed, at man siden altid vil blive opmærksom, naar hendes Navn nævnes, og lyttende, naar der fortælles om hende.

Det er da heller ikke enhver Bog, man griber med den Iver og Forventning som Clara Bergsøes „Portrætsstudie“ af Magdalene Thoresen, og naar man saa har læst den, siger man til sig selv med et lille Suk: Her er Magdalene Thoresen *forklaret* og *fortolket*, maaske med ikke ringe Forstaaelse og i hvert Fald med stor Sympati, men hun træder ikke selv levende frem — umiddelbar, frisk og henrivende, som hun var. Men alligevel er Clara Bergsøes Portrætsstudie et værdifuldt Bidrag til Magdalene Thoresens Biografi, der baade evner at samle alle de karakteristiske Smaatræk, der opbevares hos dem, der kom hende mere eller mindre personligt nær, og bygge dem sammen til et fast formet og levende Helhedsbillede.

Helene Berg.